

Arrest

nr. 134 313 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VERBEYST en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, R.(...) F.(...), bent een soennitische Afghaan van Tadzjiekse origine. U werd geboren op 21 maart 1968 in de stad Kaboel in de gelijknamige provincie. U ging naar school tot de tiende graad. U werkte in verschillende restaurants. De laatste jaren had u een eigen restaurant in de wijk Karte Naw. Uw ouders zijn overleden. Sinds mizan 1388 (23 september – 23 oktober 2009) leeft u samen met uw levensgezel M.(...). Jullie hebben twee kinderen: Y.(...) (°27 mizan 1389 – 19 oktober 2010 te Kaboel) en M.(...) (°10 hamal 1393 – 30 maart 2014 te Kaboel). De ouders van uw levensgezel zijn afkomstig uit Paktia. Zij groeide op in Kaboel en studeerde tot de twaalfde klas. U heeft nog contact met uw tante

langs vaderszijde. Uw levensgezel en kinderen verblijven momenteel in Kaboel bij uw tante langs moederszijde in Kaboel.

U verliet Afghanistan omdat u een relatie begon en samenleefde met uw levensgezel, M.(...), tegen de wil van haar ouders. U leerde M.(...) kennen in uw restaurant waar zij af en toe iets kwam eten na een bezoek aan de hamam. U ontmoette haar voor het eerst in saur of jawza van het jaar 1388 (21 april – 22 juni 2009). Jullie leerden elkaar beter kennen tijdens de bezoeken en de gesprekken aan de telefoon. M.(...) vertelde u dat zij zou worden uitgehuwelijkt aan M.(...) J.(...), een vijfenzestigjarige talib uit haar regio van herkomst, Paktia. U zocht een manier om haar te helpen en vroeg uw tante om haar hand te vragen bij haar vader. Hij weigerde. Jullie doken samen onder in de maand mizan 1388 (23 september – 23 oktober 2009) bij uw tante langs vaderskant in Kaboel. Toen uw levensgezel zwanger was ging uw echtgenote op 10 jadi 1392 (31 december 2013) op medische controle in het hospitaal. Daar ontmoette ze haar zus en haar schoonzus. Op het telefoonscherm van M.(...) zag haar zus een foto van jullie samen. Haar zus nam een foto van het beeldscherm. Een week later, op 20 jadi 1392 (10 januari 2014), kwam een gewapende groep naar uw huis met uw foto. Ze zochten u in het huis en in de wijk. Uw buurvrouw gaf het adres van uw restaurant. Uw partner van het restaurant vertelde u dat hij eveneens bezoek had gekregen van gewapende mannen die uw foto toonden en op zoek waren naar u. U was op het moment van de zoekactie buitenshuis en ging bij een vriend. De politie kwam in opdracht van uw schoonfamilie naar het huis van uw tante met de vraag of M.(...) daar woonde. Vervolgens diende uw tante een klacht in bij de politie om te verklaren dat zij alleen op dat adres woonde. Op 25 jadi 1392 (15 januari 2014) verliet u Kaboel. Uw levensgezel, kind en tante gingen op dat moment naar een kamer die ze huurden in de stad Kaboel om daar onder te duiken. Zij verblijven daar momenteel nog steeds. U reisde van Kaboel naar Peshawar vanwaar u met een Brits vals paspoort het vliegtuig nam naar Dubai. Vanuit Dubai nam u een vlucht naar Europa. U arriveerde in België op 28 januari 2014 en diende 's anderendaags een asielaanvraag in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u uw schoonfamilie.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de geboorteakte van uw zoon, een kaartje van uw restaurant, een kaartje van Nix Travel Tourist Agency, een brief van uw zakenpartner, een klacht die uw tante bij de politie indiende, een lijst met websites, foto's van uw gezin, twee foto's van uw restaurant, medische documenten van uw echtgenote, de taskara van uw echtgenote en uw taskara voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

U verklaart dat u uw levensgezel in 2009 in uw restaurant leerde kennen, met haar een relatie begon en dat jullie samen onderdoken nadat zij u vertelde dat zij zou worden uitgehuwelijkt aan ene M.(...) J.(...), een vijfenzestigjarige talib uit haar regio van herkomst, Paktia (CGVS pp.13-14,16). U verklaart verder dat jullie in het begin van het jaar 2014 werden opgespoord aan de hand van een foto van jullie en dat gewapende mannen u kwamen zoeken (CGVS p.19). Aan deze verklaringen kan geen geloof worden gehecht om volgende redenen.

M.(...) groeide volgens uw verklaringen op in een zeer conservatief gezin dat afkomstig is uit de provincie Paktia (CGVS pp.12,13). U verklaart dat haar vader een talib is die zijn dochter wilde uithuwelijken aan een vijfenzestigjarige talib uit zijn regio van herkomst (CGVS pp.13-14,16). In deze door u geschetste context is het weinig aannemelijk dat uw levensgezel de mogelijkheid had om gedurende vier maanden twee keer per week onvergezd in uw restaurant te komen eten en met u te praten en dat het mogelijk was vele gesprekken te hebben over de telefoon (CGVS pp.13-14,17,18). Uw verklaringen over het ontstaan van jullie relatie zijn bovendien erg vaag en weinig doorleefd. U verklaart enkel dat zij verschillende keren eten kwam kopen en dat jullie contact evolueerde van gedag zeggen naar vertrouwelijke conversaties (CGVS p.14). Het is weinig aannemelijk dat u een relatie begon met een meisje die uit een oerconservatieve familie komt en wiens vader talib is en hier geen doorleefdere verklaringen over kunt afleggen. Bovendien weet u amper iets te vertellen over haar familie. U verklaart dat zij broers en zussen heeft maar u weet niet hoeveel (CGVS p.12). U kent de naam van haar moeder niet (CGVS p.12). U verklaart dat jullie afspraken om geen vragen te stellen over elkaars familie en een nieuwe start te nemen (CGVS p.12). Deze verklaring is weinig overtuigend. U verklaart elders in het gehoor dat jullie het hadden over familie zaken en haar nakende gedwongen

huwelijk met een oudere man (CGVS p.14). Verder geeft u aan dat jullie telefoongesprekken hadden (CGVS p.17). In deze context is het niet aannemelijk dat u nooit iets zou hebben vernomen over haar familie. Aangezien jullie gesprekken voerden over haar uithuwelijking is het bovendien opmerkelijk dat u er geen idee van heeft of zij zussen heeft die reeds werden uitgehuwelijkt (CGVS p.13). Hoewel u verklaart dat haar familieleden taliban zijn en haar vader met hen samenwerkt, kunt hier behalve het feit dat hij werkte met ene A.(...) K.(...) K.(...), geen verdere informatie over geven (CGVS pp.14-15). Gezien u gedurende vier maanden in het geheim contacten had met deze vrouw en tussen 2009 en begin 2014 met haar ondergedoken samenleefde, is het niet aannemelijk dat u geen beter zicht heeft op haar leefomgeving en haar familie.

U verklaart dat u met M.(...) wegliep en tussen 2009 en begin 2014 ondergedoken leefde in Kaboel bij uw tante langs vaderskant (CGVS p.18). Wanneer uw levensgezel haar zus en schoonzus tegen het lijf liep en een foto liet maken van haar gsm waarop een foto van u en haar te zien was, kwamen gewapende mannen u zoeken in uw huis (CGVS p.19). U weet niet of er eerder pogingen werden ondernomen om M.(...) en u op te sporen (CGVS p.20). Het is weinig aannemelijk dat u vier jaar in rust kon leven, zonder dat u weet heeft of er naar M.(...) en u werd gezocht en dat u dan via één foto meteen kon worden opgespoord. U verklaart dat dit moet zijn gebeurd met de hulp van de districtsleiders die alle inwoners kennen (CGVS p.20). Indien één foto volstaat om iemand in Kaboel op te sporen, is het opmerkelijk dat zij niet eerder een poging ondernamen om hun dochter terug te vinden. In deze context dient ook te worden vermeld dat het niet aannemelijk is dat jullie gedurende vier jaar ondergedoken leven uit vrees voor de reactie van uw schoonfamilie, maar dat uw levensgezel vervolgens bij een onverwachte ontmoeting met haar zus en schoonzus een foto toont van jullie beide én er geen bezwaar tegen heeft dat deze foto wordt gefotografeerd door haar zus (CGVS p.19). Gezien jullie inspanningen gedurende vier jaren om uit het zicht van uw schoonfamilie te leven, is het niet aannemelijk dat M.(...) niet omzichtiger zou hebben omgesprongen met informatie over uw identiteit. Bovendien is het opmerkelijk dat u niet weet hoe uw schoonzus reageerde toen zij haar zus na vier jaar tegen het lijf liep (CGVS p.19). Uw verklaring dat u niet mocht komen in de vrouwenafdeling van het ziekenhuis, is niet afdoend (CGVS p.19). Het is niet aannemelijk dat uw echtgenote u niets zou hebben verteld over hun ontmoeting.

U legt een klacht voor die uw tante bij de politie indiende om verslag te doen van de gebeurtenissen (zie document nr. 5 in de groene map). De informatie in dit document is tegenstrijdig met uw verklaringen over het incident waarbij eerst gewapende mannen en vervolgens politieagenten het huis van uw tante doorzochten. Waar in dit document wordt vermeld dat gewapende mannen het huis aanvielen op 23 december 2013, verklaart u dat dit incident plaatsvond op 20 jadi 1392 (10 januari 2014) (CGVS p.5). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen in Afghanistan.

Tot slot oordeelt het CGVS dat uw verklaringen over de huidige situatie van uw gezin in Afghanistan weinig overtuigend is. U verklaart dat uw tante, uw levensgezel en uw twee kinderen een kamer huren in Kaboel waar zij ondergedoken leven (CGVS p.11). U verklaart dat zij er leven van de huur van jullie huis (CGVS p.11). U kunt echter geen verdere informatie geven over hun inkomsten. U weet niet aan wie jullie huis verhuurd wordt (CGVS p.11). U weet evenmin hoe uw tante wordt betaald (CGVS p.11). Uw verklaring dat u hier niet over spreekt aan de telefoon en dat informatie over wie jullie huis huurt niet belangrijk is voor u, is weinig overtuigend (CGVS p.11). Aangezien dit huis werd bezocht door gewapende mannen en door de politie en dat deze plaats de enige aanwijzing is voor uw schoonfamilie om hun dochter op te sporen, is het ongeloofwaardig dat u geen interesse toont in wie dit huis momenteel huurt en hoe uw levensgezel en tante met de huurders in contact staan. Bovendien is het in de Afghaanse context niet evident dat twee vrouwen en twee kinderen alleen wonen, zonder een mannelijk familielid om hen te ondersteunen. Indien zij werkelijk ondergedoken leefden, kan van u verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van of op zijn minst meer interesse toont voor hun situatie.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen over de problemen die geleid hebben tot uw vertrek uit Afghanistan. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De taskara's van u en uw echtgenote hebben betrekking op jullie identiteit. Deze wordt niet betwist door het CGVS. Het kaartje en de twee foto's van uw restaurant ondersteunen uw verklaring dat u eigenaar was van een restaurant. Dit wordt niet betwist door het CGVS. De brief waarin u in opdracht van uw zakenpartner bevestigt dat u niet langer eigenaar bent van de zaak heeft slechts betrekking op de stopzetting van uw werk in het restaurant maar vormt allerminst een bewijs voor de door u verklaarde problemen (CGVS p.5). De foto's van uw gezin, de geboorteakte van uw zoon en de medische

documenten van uw echtgenote hebben geen betrekking op de kern van uw asielrelaas. Het kaartje van Nix Travel Tourist Agency heeft betrekking op uw verklaringen over de manier waarop u naar België reisde, maar heeft geen uitstaans met uw asielrelaas. De websites die u heeft genoteerd hebben betrekking op de algemene situatie voor vrouwen in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van deze precare situatie en houdt deze informatie indachtig bij het nemen van een beslissing. Deze informatie heeft echter geen betrekking op uw individuele case.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 63 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen

“high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE’s weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker heeft een coherent en consistent verhaal verteld en aangegeven welke moeilijkheden hij ondervond nadat hij en zijn levensgezel besloten samen te leven. Verzoeker tracht de motivering te weerleggen aan de hand van een inhoudelijke kritiek.

In een tweede middel werpt verzoeker een nieuw gegeven op. Verzoekers tante wenste enkele voorwerpen uit het gehuurde huis op te halen en lichtte de huurders hier voorafgaandelijk telefonisch over in. Op 25 juni begaf zij zich naar het huis, maar kwam die avond niet terug. De vriendin van verzoekers tante trok op 26 juni naar het huis om te vragen of zij er was geweest de vorige dag. De burens lichtten haar in dat er zich de dag voordien een schietincident had voorgedaan, waarbij verzoekers tante werd neergeschoten en in het ziekenhuis overleden is. Verzoeker werd hiervan telefonisch op de hoogte gebracht door zijn levensgezel. Verzoeker vermoedt dat de huurders door zijn schoonfamilie werden bedreigd om informatie aan hen over te maken, waardoor zij hoogstwaarschijnlijk het geplande bezoek van zijn tante ter kennis hebben gebracht aan zijn schoonfamilie.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker verwijst naar de huiszoeken door gewapende mannen en politieagenten en de moord op zijn tante. Gelet op de omstandigheden is het duidelijk dat zijn schoonfamilie het gemunt heeft op zijn leven en de Afghaanse autoriteiten vervolgen hem omwille van het misdrijf waarin hij ging samenwonen en seksuele relaties had met iemand die was uitgehuwelijkt.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de klacht van zijn tante met vertaling toe.

Per aanvullende nota d.d. 13 oktober 2014 voegt verzoeker een beëdigde vertaling van deze klacht toe.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare

nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijk verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat hij met zijn vriendin gedurende vier jaar ondergedoken leefde bij zijn tante en een rustig leven leidde in Kabul (stuk 6, gehoorverslag, p. 10, 18; stuk 13, vragenlijst, vraag 3.5). Verzoekers vriendin zou immers weggegaan zijn van huis en gebroken hebben met haar familie omdat zij van haar vader, die banden zou hebben met de taliban, diende te trouwen met een vijftenzestig jaar oude talib (stuk 6, gehoorverslag, p. 13 - 18; stuk 13, vragenlijst, vraag 3.5). De moeder van verzoekers vriendin zou haar gebeld hebben toen zij was weggegaan en gewaarschuwd hebben dat verzoeker vermoord zou worden, waarna verzoeker de conversatie stopte en haar sim-kaart brak (stuk 6, gehoorverslag, p. 18). Of haar familie hierna pogingen ondernam om haar terug te vinden weet verzoeker niet, aangezien alle contact na dit telefoontje en het breken van de sim-kaart verbroken was (stuk 6, gehoorverslag, p. 20). In deze context is het geenszins aannemelijk dat verzoekers vriendin, wanneer zij haar zus en haar broers vrouw ontmoette in het ziekenhuis, met hen praatte en er geen bezwaar tegen had dat haar zus een foto trok van de schermafbeelding van haar GSM waarop verzoeker stond afgebeeld (stuk 6, gehoorverslag, p. 19). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift wijst op het belang van vertrouwen in Afghanistan en stelt dat zijn vriendin geen problematische band had met haar zus, stelt de Raad dat zij reeds vier jaar ondergedoken leefde voor haar familie en na het breken van haar sim-kaart alle contact verbroken had (stuk 6, gehoorverslag, p. 19, 20). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat zij verzoekers identiteit kenbaar maakte aan haar zus, terwijl verzoeker werd bedreigd door haar familie omdat zij was beloofd aan een andere man (stuk 6, gehoorverslag, p. 18). Bovendien was niet alleen haar zus, maar ook haar schoonzus aanwezig in het ziekenhuis (stuk 6, gehoorverslag, p. 19). Gezien verzoeker en zijn vriendin reeds gedurende vier jaar ondergedoken leefden voor haar familie, kan tevens redelijkerwijze worden verwacht dat hij er zich van zou vergewissen dat zijn vriendin geen informatie over hem en hun verblijfplaats weggaf aan haar zus en schoonzus (stuk 6, gehoorverslag, p. 19). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker niet weet hoe haar zus reageerde toen zij mekaar tegenkwamen in het ziekenhuis en geen aandacht besteedde aan het feit dat zijn vriendin haar zus tegen het lijf was gelopen (stuk 6, gehoorverslag, p. 19). Voorts is het niet aannemelijk dat verzoeker en zijn vriendin gedurende vier jaar ongestoord in Kabul konden leven, terwijl haar familie erin slaagde hen op basis van één foto op een week tijd te vinden (stuk 6, gehoorverslag, p. 19, 20). Volgens verzoeker is de enige optie dat zij via de districtsleiders en de ouderen uit de buurt bij hem terecht kwamen, aangezien deze kunnen zeggen of iemand in de buurt woont als je een foto toont (stuk 6, gehoorverslag, p. 20). Wat betreft deze geschetste context merkt de Raad echter op dat de familie van verzoekers vriendin hen ook op die manier had kunnen opsporen met een foto van haar. Waar

verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij een populaire burgershop had en daardoor een grotere bekendheid genoot dan zijn vriendin, stelt de Raad dat dit geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen. Verzoeker verklaarde immers dat de ouderen van de buurt verantwoordelijk zijn voor drie of vier straten en kunnen zeggen of een persoon daar woont of niet (stuk 6, gehoorverslag, p. 20). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat haar familie niet op de hoogte was van zijn identiteit, merkt de Raad tevens op dat het niet aannemelijk is dat de familie van verzoekers vriendin geen enkel aanknooppunt had zonder de foto, nu verzoekers tante contact had opgenomen met de vader van zijn vriendin om haar hand te vragen voor verzoeker (stuk 6, gehoorverslag, p. 14).

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de zus van zijn vriendin de foto die ze had getrokken toonde aan haar moeder om haar te tonen dat ze zich geen zorgen moest maken en dat verzoekers vriendin een goed leven had met verzoeker (stuk 13, vragenlijst, vraag 3.5). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen dat hij niet weet wie de foto zag en stelt hij dat de schoonzus van zijn vriendin dit misschien aan de vader van zijn vriendin verteld heeft of de zus van zijn vriendin misschien geslagen werd of haar gsm werd afgenomen (stuk 6, gehoorverslag, p. 19). Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de zus die zijn vriendin tegenkwam in het ziekenhuis S. heet (stuk 13, vragenlijst, vraag 3.5). Gevraagd naar de namen van de zussen en broers van zijn vriendin, slaagt verzoeker er daarentegen niet in deze te noemen en stelt hij slechts dat ze wel zussen en broers heeft, maar dat hij er geen informatie over heeft en niet weet hoe ze heten (stuk 6, gehoorverslag, p. 12). Evenmin weet verzoeker hoeveel broers en zussen zijn vriendin heeft, noch kent hij de naam van haar moeder (stuk 6, gehoorverslag, p. 12). Hoewel verzoeker verklaart dat zijn vriendin werd uitgehuwelijkt aan een talib die bevriend was met haar vader, weet verzoeker evenmin of haar zussen uitgehuwelijkt werden (stuk 6, gehoorverslag, p. 13). Ook omtrent de banden die haar familie zou hebben met de taliban blijkt verzoeker bijzonder onwetend (stuk 6, gehoorverslag, p. 14, 15). Zo zou zijn vriendin hem slechts verteld hebben dat haar familieleden, waaronder een neef van haar vader genaamd A. K. K. en een zekere M. S., talibs zijn en dat haar vader met hen werkt, maar weet verzoeker verder niets te vertellen over de rol die haar vader bij de taliban vervulde (stuk 6, gehoorverslag, p. 14, 15). Verzoekers verklaring dat zij de afspraak hadden gemaakt geen vragen te stellen over mekaars familie en een nieuw leven zouden beginnen, kan geenszins overtuigen (stuk 6, gehoorverslag, p. 12). Ook in onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dat zij van in het begin hadden afgesproken om het verleden achter zich te laten en geen vragen te stellen over mekaars familie. Verzoeker wijst hierbij op het feit dat zijn ouders gestorven waren en hij geen contact heeft met zijn zus en stelt dat zijn vriendin de wereld waarin haar familie leefde definitief achter zich wenste te zetten. Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker echter dat zij wel degelijk over familiale zaken en haar uithuwelijking spraken toen zij mekaar leerden kennen (stuk 6, gehoorverslag, p. 14). Waar verzoeker verder in onderhavig verzoekschrift stelt dat de taliban een ondergrondse organisatie is en dat het geenszins eenvoudig is om de banden tussen de verschillende leden ervan te achterhalen en dat hij zelfs niet weet waar zijn vader, die mujahed was, werkte, merkt de Raad op dat redelijkerwijze van verzoeker, die wegliep met de dochter van een talib die uitgehuwelijkt zou worden aan een andere talib, kan worden verwacht dat hij zich bij zijn vriendin geïnformeerd zou hebben omtrent de activiteiten en de banden van haar vader, in het bijzonder doordat haar familie dreigde hem te vermoorden (stuk 6, gehoorverslag, p. 13, 14, 18). Het kan dan ook geenszins overtuigen dat verzoeker dermate onwetend is omtrent de familie van zijn vriendin.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker bijzonder onwetend bleek omtrent de actuele situatie van zijn gezin tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zo verklaarde hij dat zij ondergedoken leefden in een kamer in Kabul en dat zij leefden van de huurinkomsten van het huis (stuk 6, gehoorverslag, p. 10, 11). Aan wie het huis verhuurd is en hoe de huurinkomsten naar zijn gezin gaan, weet verzoeker echter niet (stuk 6, gehoorverslag, p. 11). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij in de weinige contacten die hij kan leggen voornamelijk de gezondheid en de toestand van zijn gezin nagaat, stelt de Raad vast dat dan ook redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij hierbij nagaat hoe zij rondkomen. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift als nieuw gegeven opwerkt dat zijn tante op 26 juni neergeschoten werd toen zij enkele voorwerpen uit het verhuurde huis ging halen. Verzoekers gezin zou momenteel ondergedoken zijn bij verzoekers vriend Q. De Raad stelt echter vast dat verzoeker deze beweringen geenszins kan staven. Gelet op het voorgaande kan dan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat zijn tante omwille van zijn beweerde problemen zou zijn neergeschoten.

Waar verzoeker ten slotte op het einde van zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij naast zijn schoonfamilie ook vreest dat hij voor lange tijd zal worden opgesloten door de Afghaanse autoriteiten doordat hij wegliep, ongehuwd samenwoonde en seksuele relaties had met iemand die was uitgetrouwde (stuk 6, gehoorverslag, p. 21), stelt de Raad vast dat op basis van het voorgaande geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers buitenhuwelijkse relatie met de dochter van een talib en de daaraan verbonden beweerdde problemen. Bovendien liet verzoeker zijn vrees voor de Afghaanse autoriteiten geheel onvermeld voor de Dienst Vreemdelingenzaken en stelde hij slechts te vrezen voor zijn schoonvader (stuk 13, vragenlijst, vraag 3.4). Tevens verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen problemen te hebben met de Afghaanse autoriteiten (stuk 13, vragenlijst, vraag 3.9).

2.6. De Raad merkt op dat verzoeker aan zijn verzoekschrift de klacht van zijn tante bij de politie en een vertaling toevoegt. De aan het verzoekschrift toegevoegde vertaling is echter niet voorzien van een stempel en handtekening van de beëdigde vertaler. Per aanvullende nota van 13 oktober 2014 legt verzoeker een beëdigde vertaling neer die wel aan deze formaliteiten voldoet. De Raad stelt vast dat deze vertaling niet overeenkomt met de vertaling in het administratief dossier met betrekking tot de data waarop gewapende mannen en politieagenten het huis van zijn tante binnenvielen. Hoewel de Raad de correctheid van de door verzoeker neergelegde vertaling geenszins in twijfel trekt, merkt de Raad op dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Bovendien blijkt uit dit document dat deze verklaring tegen betaling werd afgelegd en louter de verklaringen van verzoekers tante bevat. Dit document heeft dan ook een gesolliciteerd en subjectief karakter en kan de bovenstaande vaststellingen geenszins weerleggen.

2.7. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 20 november 2013 en COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad" van 5 december 2013), aan de verweernota (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict" van 25 juni 2014 en COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Kabul - Stad" van 30 april 2014) en aan de aanvullende nota (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Kabul - Stad" van 26 september 2014) blijkt dat het totaal aantal incidenten in Kabul in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag". Ondanks een toename in het eerste kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen high profile doelwitten. Ook de UNHCR stelt in de Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 dat de AGE's high profile attacks blijven uitvoeren in Kabul. Hiermee worden aanslagen bedoeld die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit hebben. Het betreft vaak zogenaamde 'complexe' aanslagen, die doelbewust en gecoördineerd zijn, uitgevoerd worden door meer dan één strijder en waarbij een zelfmoordaanslag wordt gepleegd in combinatie met minstens één andere aanvalstechniek. Het Amerikaanse ministerie van Defensie noemt Kabul in een rapport uit juli 2013 één van de minst gewelddadige plaatsen in Afghanistan, waar sommige van de beste ANSF-eenheden de veiligheid voorzien. Gerenommeerde analisten komen tot

dezelfde vaststelling dat Kabul stevig in handen is van de regering. Deze 'complexe' aanslagen worden meestal sterk gemediatiseerd en eerder dan het verkrijgen van controle over de stad is de opzet ervan de weerslag bij de publieke opinie. De bedoeling van deze aanslagen is de perceptie creëren van een onstabiele en kwetsbare stad. De frequentie en de daadwerkelijke impact van dergelijke aanslagen staat niet in verhouding met de media-aandacht die zij opeisen. Betreffende de periode van augustus 2013 tot april 2014 valt aan te stippen dat alle aanslagen hetzij een high profile als doelwit hadden, hetzij leger of politie. Afghaanse burgers die om het leven komen zijn meestal omstaanders. Opvallend zijn de aanvallen op civiele doelwitten waar bij uitstek westerlingen vertoeven. Met uitzondering van één aanslag op een sjitisch centrum kan geen van de AGE-acties tussen september 2013 en april 2014 gecatalogeerd worden als een specifieke aanslag op een louter civiel Afghaans doelwit. De Taliban had aangekondigd de Afghaanse presidentsverkiezingen met geweld te zullen verstoren. In maart werden verschillende aanslagen gepleegd in Kabul. Het is echter opvallend dat sinds begin april het geweld wat geluwd lijkt. Op de dag van de eerste ronde van de presidentsverkiezingen, 5 april 2014, werden geen zware gewelddaden gepleegd in het land. Ook in Kabul bleef alles relatief rustig in de maanden na de eerste verkiezingsronde. In de aanloop van de tweede verkiezingsronde werd een zware aanslag gepleegd op het campagnekonvooi van kandidaat Abdullah. Ondanks deze aanslag en de verplichte verlofdagen voor scholen, universiteiten en sommige overheidsdiensten, bleef de bevolking van Kabul, in aanloop naar de verkiezingen, maar ook op verkiezingsdag zelf, in grote getale de straat op gaan. Op de dag van de tweede verkiezingsronde, 14 juni 2014, waren er enkele ontploffingen bij het openen van de stembureaus in de ochtend, maar zonder veel erg. In de maanden juli en augustus 2014 veranderde het relatief rustige patroon drastisch. De hele zomer lang werd Kabul opgeschrikt door aanslagen. Deze voor Kabul erg gewelddadige zomer staat in schril contrast met de zomers van 2012 en 2013, waarbij er amper aanslagen waren in de zomermaanden. Opvallend zijn het groot aantal aanslagen met zogenaamde 'magnetic IED's' en de herhaalde aanvallen op de luchthaven. 'Magnetic IED's' zijn zelfgemaakte springtuigen die door middel van magneten op voertuigen van veelal de ANSF worden geplaatst en van op afstand tot ontploffen kunnen worden gebracht. De Raad stelt vast dat uit de in de informatie die aan de aanvullende nota werd toegevoegd opgesomde incidenten blijkt dat ook de incidenten in deze periode gericht zijn tegen high profile doelwitten, zoals politie, leger en (het militaire gedeelte van) de luchthaven van Kabul. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Na een uitgebreide analyse van de tweewekelijkse ANSO berichten bleken deze operaties hoofdzakelijk arrestaties van vermeende opstandelingen, wapen- en explosievondsten. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Ook in 2014 kwamen de ANSF herhaaldelijk in het nieuws wanneer zij een aanslag verijdelden. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal ontvoeringen van rijke Afghanen bereikte een 'alarming niveau'. In mei 2014 waarschuwde de minister van Binnenlandse Zaken voor een herschikking aan de top van de politie als er geen resultaten werden geboekt in de strijd tegen de misdaad. Hij verklaarde voor het parlement dat in sommige wijken van Kabul het aantal overvallen op wagens sterk gestegen was. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidsfunctionarissen, meer bepaald veiligheidsfunctionarissen, in de context van aanslagen op voertuigen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier en de verweernota, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar de huiszoekingen door gewapende mannen en de politie, de moord op zijn tante en het misdrijf dat hij volgens de Afghaanse autoriteiten heeft gepleegd, merkt de Raad op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaanspraak. Verzoeker brengt geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF